

Św. Antoni

Modlitwa

Boże, Ty powołałeś św. Antoniego na pustynię, aby Ci wiernie służył z podziwu godną gorliwością, spraw za jego wstawiennictwem, abyśmy zapierali się siebie i Ciebie miłowali ponad wszystko.

Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Święty Antoni urodził się w Środkowym Egipcie, w zamożnej rodzinie, około 251 r. Rodziców stracił stosunkowo wcześnie. Mając około dwudziestu lat, kiedy szukał swej życiowej drogi, usłyszał pewnej niedzieli w kościele słowa z Ewangelii: *Jeśli chcesz być doskonały, idź, sprzedaj swój majątek i rozdaj ubogim, a będziesz miał skarb w niebie. Potem wróć i chodź za mną* (Mt 19,21). Stały się one kluczowe dla jego życia. Zastosował się do tego polecenia, choć początkowo zachował nieco pieniędzy, aby zabezpieczyć swoją siostrę. Wtedy jednak jeszcze raz usłyszał słowa Ewangelii: *Nie martwcie się o jutro* (Mt 6,34). Rozdał zatem resztę pieniędzy, powierzył siostrę wspólnocie dziewic, sam zaś przeniósł się do czegoś, co można by określić mianem chlewu czy obory, znajdującym się na skraju ogrodu swego dawnego majątku. Działo się to w Egipcie, w początkach panowania cesarza Aureliana, gdzieś około 270-272 r. Po pewnym czasie (około 286 r.) zdecydował się jednak na krok bardziej radykalny: samotnie przeprowił się na drugi brzeg Nilu i zamknął się na dwadzieścia lat w opuszczonej warowni na krańcu pustyni, gdzie dwa razy w roku dostarczano mu chleb. W okresie nasilenia się prześladowań (306-313), kiedy aresztowanych chrześcijan przewożono do Aleksandrii, Antoni opuścił swoją samotnię i podążył ich śladem, aby im pomagać i dodawać otuchy. Po wyjściu ze swego odosobnienia Antoni stał się mistrzem dla wielu, których skłonił do wyboru życia monastycznego i którymi opiekował się jak ojciec. Nie tylko wszak przybywano do niego po

radę, ale i on sam podróżował niemało, odwiedzając Aleksandrię i skupiska mnichów położone na obrzeżach Deltę Nilu. Pragnąc jednak większej samotności udał się w głąb pustyni w kierunku Morza Czerwonego i osiadł w niewielkiej oazie u stóp góry Kolzim. Okresowo odwiedzał swych uczniów w Pispir nad brzegiem Nilu. Zmarł w 356 r.

Powiedział abba Antoni, że są ludzie, którzy wyniszczyli ascezą swoje ciało, ale ponieważ zabrakło im roztropności, oddalili się od Boga (z Apoftegmatów).

Św. Hildegarda z Bingen

Modlitwa

Boże, Ty wzbudziłeś w świętej Hildegardzie gorące pragnienie oglądania Twojej chwały, spraw za jej wstawiennictwem, abyśmy robili postępy w znajomości życia duchowego i w wierności naszemu powołaniu.

Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Święta Hildegarda z Bingen urodziła się w 1098 r. w Bermersheim. Była uczennicą bł. Juty w Disibodenberg. Po śmierci Juty została jej następczynią. Zakładała nowe klasztory, m.in. w 1147 r. w Rupertsburgu koło Bingen, gdzie przenieśli się z całą wspólnotą sióstr. Była obdarzona bogatym życiem mistycznym, o czym świadczą jej pisma. Prowadziła korespondencję z papieżami i królami. Szukali u niej pomocy także ludzie ubodzy. Najsławniejszym pośród jej pism stał się *Liber subtilitatum naturarum creatarum*, dziełko z dziedziny medycyny ludowej, które przyniosło jej zaszczytną nazwę pierwszej niewiasty pośród lekarzy i przyrodników Niemiec. Zmarła 17 IX 1179.

W duszy istnieje głębia, która w sposób przerastający wszelkie zrozumienie woła i przyzywa głębię Bożą, a dostrzegłszy ją jakby w mgnieniu oka naraz

jest przez nią porwana w uchwycie szybszym od łowcy, tak, że nie może za nią nadążyć (św. Hildegarda, O życiu mistycznym).

Św. Maur i Placyd

Modlitwa

Boże, Ty w świętych Maurze i Placydzie dałeś nam podziwu godny wzór życia mniszego, spraw, abyśmy wstępowali w ich ślady i mogli być uczestnikami ich nagrody.

Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Święci Maur i Placyd byli uczniami św. Benedykta (VI w.). Wiadomości o nich czerpiemy z II księgi *Dialogów* św. Grzegorza Wielkiego. Placyd został oddany przez swego ojca senatora Tertullusa do klasztoru w Subiaco gdy jeszcze był dzieckiem. Maur, syn senatora Ekwicjusza, wstąpił do Subiaco jako młodzieniec. Wedle legendy Placyd został zamordowany przez Saracenów na Sycylii. Imię Maura przyjęła kongregacja francuskich benedyktynów, którzy wsławili się edycją pism Ojców Kościoła i autorów monastycznych.

Maur poprosił o błogostawieństwo, otrzymał je i na rozkaz swego Ojca [Benedykta] popędził jak najspieszniej. Myśląc, że idzie po ziemi, biegł po wodzie aż do tego miejsca, dokąd fala uniosła chłopca [Placyda], tam schwytał go za włosy i również szybko powrócił. Gdy tylko znalazł się na ziemi, oprzytomniał, spojrzął za siebie i zobaczył, że biegł po wodzie. Ponieważ zaś nigdy nie ośmieliłby się sądzić, że to stać się może, był bardzo przejęty i pełen podziwu, że właśnie się stało (z Dialogów św. Grzegorza Wielkiego).